

Un cap de setmana sense 'RETRETS'

Sempre he estat molt refranyera. Quan 'totes em ponien' era la més bromista, 'la reina de la pista'. És clar que aleshores, no aplicava la següent dita castellana: "Consejos doy, consejos vendo, pero para mi no tengo'.

Dissortadament, d'avui per demà, les circumstàncies del meu estatus van canviar. Com a conseqüència de la crisi i una mala gestió immobiliària, vam passar de tenir una caseta a la muntanya, un piset a la platja, i la vivenda al vell mig de Manresa a haver d'anar de lloguer i a viure amb lo just per a passar el més.

Ja se sap, en situacions límits és quan es coneixen les persones. Mon marit feia el que podia per surar. Però jo erroneament em vaig bloquejar i aïllar. En aquesta societat materialista que ens movem per " Tanto tienes tanto vales" ens mesurem. En primer lloc, vaig culpar al meu marit. 'Favors faràs i després te'n penediràs'. Els retrets per part meva, per eren el pa da cada dia. 'Les llengües afilades fan més mal que les espases esmolades'. Em negava al daltabaix assimilar i no em deixava ajudar. "A casa l'amic ric vés-hi, només, quan hi siguis requerit. A casa el necessitat ves-hi sense ser-hi convidat", ves per on aquest dita, ben aviat, se'm va fer realitat.

En aquests casos, sempre hi ha amics i certs familiars de conveniència que quan van mal dades desapareixen. Però no hi ha mal que per bé no vingui. Me'n vaig adonar que més val amics de qualitat que no pas de quantitat. Quan se'ns tanca una porta, Déu o la vida ens obra una finestra.

Havent triat l'autoexclusió social, una nouvinguda que havia estat la meva assistent personal domàstica. A qui personalment, un any enrera havia despatxat, per reduir despeses. Em va fer saber que havia tingut una criatura, i tan si com no em va convidar a la festa de benvinguda del seu nadó.

- Enhorabona Samira. Gràcies per recordar-te'n de mi. Pero et seré franca tinc una depressió i no surto de casa. Actualment estic arruïnada i només et puc regalar una ampolla de colònia de bebés, marca no t'hi fixis –li digué per telèfon.

-Señora, conec perfectament la seva situació. El seu marit ja m'ha avisat que si pretenc fer-la sortit de casa és picar sobre ferro fred'. Però jo haig de dir-li que va per mal camí ja que 'La soledad es un buen lugar para ir un mal lugar para quedarse'. Així doncs no es tracta si em pot fer un regal o no. La qüestió és que s'alci del llit s'arregli, surti i accepti la meva invitació. Li seré franca recordo que quan vaig casar-me, vosté es va desdinerar amb estris que a la seva cultura van d'allò més bé, però a la meva no serveixen per res –va fer-me obrir els ulls, la meva exassistent.

Aleshores vaig adonar-me'n que no és més feliç qui més té, sinó qui menys necessita. I que mirarnt enrera no es pot fer camí endavant...